

af radio på nye felter. Det har således været muligt at anvende radio til telefonforbindelse med brandvæsenets og elektricitets-selskabers udrykningsvogne og til overføring af signaler ved jordbundsundersøgelser. Det har også vist sig muligt at erstatte telefonkabler med „radiorelækæder“ for overføring af et større antal telefonkredsløb. Når det ved de nævnte anvendelser ikke drejer sig om statsinstitutionernes brug af radio, har det med de gældende love kun været muligt at give tilladelse til forsøgsvis brug af radio.

Da det gennem denne forsøgsvis anvendelse af radio er fastslået, at radio her udfylder en for samfundet vigtig opgave, og at dette kan ske uden skade for andre tjenester, vil det være naturligt at give ministeren for offentlige arbejder mulighed for at meddele endelige tilladelser til brug af radio på disse og andre særlige felter.

Det vil her være naturligt i første række at åbne mulighed for anvendelse af radio til sådanne tjenester, hvor der ikke foreligger teknisk mulighed for benyttelse af trådforbindelse, altså f. eks. ved forbindelse med kørende automobiler. Endvidere bør radio kunne anvendes til erstatning for kabelforbindelser i tilfælde, hvor dette frembyder tekniske og økonomiske fordele, og hvor dette især er foreneligt med en rationel udnyttelse af radiofrekvenserne.

Da radioteknikken endnu befinder sig i stærk udvikling, vil det næppe være rigtigt i loven at fastslå, under hvilke vilkår tilladelser til brug af radio kan gives. Dog må det under alle forhold være rigtigt, at staten ubetinget forbeholder sig enhver brug af radiosendere for forbindelse med udlandet.

Kontrollen med udsendte radiofrekvenser henhører for alle tjenesters vedkommen-

de naturligt under post- og telegrafvæsenet, og det vil i de af ministeren for offentlige arbejder eventuelt udstedte radiosendetilladelser blive fastslået, at post- og telegrafvæsenets udgifter ved denne kontrol må refunderes dette.

Lovforslagets § 4 indeholder bestemmelser, der tidligere har været optaget i „Bekendtgørelse fra ministeriet for offentlige arbejder af 24. februar 1939 om indretning og benyttelse af radiomodtagere“. Bekendtgørelsens bestemmelser, der kun forbød benyttelse, er uddybet med en bestemmelse om, at radiomodtageapparater, hvis indretning ikke udelukkende tager sigte på modtagelse af radiospredningsstof, også kun må sælges til brug i anlæg, der er oprettet i henhold til en af ministeren for offentlige arbejder given tilladelse.

Benyttelsen af radiotelefon i mindre skibe er steget overordentlig stærkt. Ifølge de gældende bestemmelser skal korrespondancen med sådanne skibe afvikles over de offentlige kystradiostationer. Imidlertid synes der visse steder at være opstået den praksis at lade radiomodtagere på land udstyre med det frekvensområde, der tillader dem at aflytte den offentlige korrespondance mellem skibene og telefonabonnenter i land. Det bliver derved umuliggjort at sikre hemmeligholdelsen, og det er derfor påkrævet gennem lovbestemmelse at hindre såvel salget som anvendelsen af sådanne radiomodtagere, medmindre den nødvendige bemyndigelse foreligger.

Lovforslagets § 5 tager bl. a. sigte på ekstraordinære forhold, der nødvendiggør deponering af bevægelige stationers og radioamatørstationers materiel, jfr. forholdene under besættelsen.